

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/155/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315220023
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1315220023.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: SPP - distribúcia, a.s., Mlynské Nivy 44/b, Bratislava, IČO: 35 910 739, zast. Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Michalská 14, Bratislava, proti žalovanému: C. K., T. XX.XX.XXXX, H. N. G. X, G., zast. advokátom Mgr. Marošom Ožvaldom, so sídlom Grosslingova 6-8, Bratislava, o zaplatenie 351,35 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 5. septembra 2019, č.k. 11C/601/2015-177, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti **m e n í a** žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 351,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 18.12.2015 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 99 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca tvrdil že je vlastníkom a prevádzkovateľom distribučnej siete, a že vykonáva jej vyvažovanie, a preto je spotreba plynu bez uzavretej zmluvy o odbere spotrebou plynu patriaceho jemu. Žalobca poukázal na to, že po ukončení zmluvného vzťahu bol na meradle spotreby plynu dodávaného do miesta spotreby zaznamenaný stav 3144 m³ a pri kontrole dňa 30.09.2013 stav 3749 m³, čím mu vznikla škoda neoprávneným odberom vo výške 351,35 eur, keď ako dôkazy označil faktúru a výpočet spôsobenej škody. Žalovaný nesúhlasil, keď uviedol, že je vlastníkom rodinného domu na C. X D. G., ktorý neužíva a prenajíma ho, keďže od roku XXXX Ž. D. G.. Poukázal na to, že v období od októbra 2009 do 31.08.2013 mal jeho rodinný dom v prenájme M. R., ktorý mal uzavreté zmluvy na dodávku služieb, aj zemného plynu. Rodinný dom preberal nový nájomca, ktorý si aj sám uzatváral zmluvu o odbere zemného plynu, pričom žalovaný sa dodatočne dozvedel, že žalobca ku dňu 20.02.2013 ukončil zmluvu o odbere plynu s B. M. R. z dôvodov, ktoré on nepozná, avšak v dodávke plynu bez uzatvorenia zmluvy s akýmkoľvek odberateľom naďalej pokračoval. Tvrdil, že žalobcovi žiadnu škodu nespôsobil, a že žiadny plyn neodoberal, keď zdôraznil, že žalobca identitu odberateľa v rozhodnom období po celý čas pozná. V reakcii na tvrdenia žalovaného poukázal žalobca na to, že žalovaný potvrdil, že je vlastníkom nehnuteľnosti, v ktorej dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu, pričom poukázal na niektoré rozhodnutia súdov a dovoľával sa princípu právnej istoty.

3. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobu zamietol rozsudkom č.k. 11C/601/2015-64 zo dňa 18.10.2016, ktorý odvolací súd uznesením č.k. 4Co/158/2017-133 zo dňa 31.10.2018 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Vysvetlil, že práva a povinnosti osôb, ktorých práva a povinnosti môžu byť dotknuté účastníkmi trhu v energetike, upravuje zákon č. 251/2012 Z.z. o energetike. Ust. § 49 upravuje práva a povinnosti prevádzkovateľa prepravnej siete, pričom prevádzkovateľ distribučnej siete má v zmysle ust. § 64 ods. 6 cit. zákona povinnosť zabezpečovať vyvažovanie distribučnej siete, aj zúčtovanie vyvažovania distribučnej siete, keď vyvažovanie distribučnej siete je eliminovanie rozdielov medzi množstvom plynu, ktorý vstúpil do distribučnej siete a množstvom plynu, ktorý bol z distribučnej siete odobraný. Citoval znenie ust. § 72 a vec posúdil právne podľa ust. § 82 ods. 1 zákona o energetike (zrejme mal na mysli ust. § 82 ods. 1 písm. a) cit. zákona - pozn. odvolacieho súdu), podľa ktorého je neoprávneným odberom plynu odber bez uzavretej zmluvy o dodávke alebo združenej dodávke plynu.

5. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že na odbernom mieste Pekárska 8, Sereď, došlo k odberu zemného plynu z distribučnej sústavy prostredníctvom inštalovaného meradla Č.. XXXXXXX C.. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že na predmetnom odbernom mieste bol v období od 01.02.2010 do 30.02.2013 na základe zmluvy č. 9103959622 u dodávateľa evidovaný odberateľ M. R.Ý. - I., a že stav meradla pri ukončení zmluvy bol 3144 m3. Taktiež nebolo sporné, že od 27.09.2013 na základe zmluvy č. 9105207159 odoberal zemný plyn na tomto odbernom mieste C.. Q. C., pričom stav meradla pri uzatvorení zmluvy bol 3749 m3. Mal potom tiež za preukázané, že v období medzi týmito dvoma zmluvnými vzťahmi došlo k odberu zemného plynu v objeme 605 m3. Konštatoval, že žalobca vystavil žalovanému dňa 04.10.2013 faktúru na zaplatenie sumy 351,35 eur ako škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu (zo dňa 01.10.2013), keď škodu vyčíslil ako finančný ekvivalent spotreby 605 m3 neoprávnene odobratého plynu. Ďalšou nespornou skutočnosťou bolo, že vlastníkom predmetného rodinného domu je žalovaný, a že dom prenajal p. Hričovskému na podnikanie. Nájom skončil dňa 01.09.2013, kedy bol podľa žalovaného a aj podľa protokolu o odovzdaní urobený odpočet energií, pričom stav plynomeru bol 3749 m3. Žalovaný vypovedal, že nemal vedomosť o tom, že bol plynomer odhlásený skôr. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že G. M. R. vypovedal, že zmluvu na dodávku plynu uzatváral on a pri ukončení doby prenájmu bol spísaný preberací protokol so stavom plynomeru. Do 01.09. užíval priestory on a potom ich prebral C. C.. G. V. C. K., syn žalovaného, uviedol, že keď sa skončil nájom p. R., v rovnaký deň bola uzatvorená nová nájomná zmluva, kde ako príloha bol uvedený preberací protokol a potvrdený stav plynomeru. Nájomný vzťah skončil 01.09.2013, pričom dovtedy plyn odoberal C.. R..

6. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že obaja užívatelia a nájomcovia domu žalovaného mali uzatvorené zmluvy o dodávke plynu a dodávateľovi plynu hradili aj vystavené faktúry. V období od skončenia jedného zmluvného vzťahu do začiatku ďalšieho, teda medzi zmluvným vzťahom C. R. Z. C. C., ktorí mali s dodávateľom plynu uzatvorené zmluvy o dodávke, na predmetnom odbernom mieste dochádzalo k odberu plynu, pravdepodobne C. R. a to po ukončení jeho zmluvného vzťahu s dodávateľom. Túto skutočnosť však súd prvej inštancie nepovažoval za právne relevantnú, nakoľko žalobca ako vlastník a prevádzkovateľ distribučnej siete má právo na náhradu škody za neoprávnený odber zemného plynu bez uzavretej zmluvy voči vlastníkovi nehnuteľnosti.

7. S poukazom na znenie ust. § 82 ods. 2 a 3 zákona o energetike a ust. § 1 vyhl. MH SR č. 449/2012 Z.z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu, zdôraznil, že primárne sa na výpočet výšky škody použijú údaje z určeného meradla. Ustálil, že žalobca na výpočet výšky škody využil práve odpočet funkčného meradla a výšku škody stanovil ako hodnotu odobratého plynu v objeme 605 m3 za 351,35 eur.

8. Konštatoval, že žalovaný tvrdil, že nie je pasívne legitimovaným subjektom, pretože žalobca mal vedomosť o tom, kto mal uzatvorenú zmluvu o dodávke plynu a kto skutočne plyn aj odoberal. K obrane žalovaného uviedol, že je pravdou, že zákon o energetike ukladá povinnosť nahradiť skutočne vzniknutú škodu neoprávnenému odberateľovi, pričom zákon definuje iba neoprávnený odber, ale ak neoprávneným odberom je odber bez uzatvorenej zmluvy, je logické, že neoprávneným odberateľom bude práve vlastník bez uzatvorenej zmluvy o dodávke plynu. Preto prisvedčil argumentácii žalobcu, že nie je jeho povinnosťou zisťovať, kto skutočne odoberal plyn bez zmluvného vzťahu, teda či

nehnutelnosť užíval vlastník, prípadne nájomca, alebo tretí subjekt, nakoľko v zmysle už ustálenej judikatúry súdov práve vlastník nehnuteľnosti zodpovedá za to, že do jeho domu bol odoberaný plyn bez zmluvného vzťahu, teda neoprávnené. Ak v rozhodnom čase nehnuteľnosť aj užíval niekto iný, vlastník nehnuteľnosti má právo uplatniť si škodu u tohto subjektu. Poukázal na to, že k takémuto záveru dospel napríklad aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí 10Co/92/2017. Vyjadril názor, že opačný výklad ustanovení zákona o energetike, teda, že za škodu zodpovedá osoba, ktorá skutočne plyn na danom mieste odoberala, by viedol ku znemožneniu uplatnenia práva na náhradu škody poškodenému, keďže ten nemá k dispozícii žiaden zákonný spôsob dozvedieť sa totožnosť osoby, ktorá nehnuteľnosť skutočne užíva (napr. rozhodnutie KS Trenčín 5Co/169/2016-107 zo dňa 28.03.2017). Uviedol, že k rovnakému záveru by dospel aj v prípade, že žalobcovi v tomto spore bola známa osoba, ktorá plyn odoberala v časovom období, ktoré predchádzalo zisteniu škody, a to z dôvodu, že zmluvný vzťah založený zmluvou na odber zemného plynu bol ukončený a žalobca nemal vedomosť, či sa vlastník s nájomcom nedohodli na vysporiadaní vzájomných vzťahov inak, pričom totožnosť nájomcu v tomto konaní žalobca zistil až v jeho priebehu. Preto aj za situácie, že žalobcovi v spore mohla byť známa okolnosť, kto v rozhodnom čase nehnuteľnosť skutočne užíval a plyn odoberal, zaviazal k náhrade škody žalovaného ako vlastníka nehnuteľnosti.

9. Na námietku žalovaného, že žalobca nešpecifikoval splnenie jednotlivých predpokladov na náhradu škody, uviedol, že porušenie právnej povinnosti videl v tom, že žalovaný ako vlastník nehnuteľnosti nezabezpečil svoju nehnuteľnosť tak, aby nedochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu v zmysle zákona o energetike, vznik škody žalobca preukázal, nakoľko bolo preukázané, že do siete bolo dodané väčšie množstvo plynu, ako bolo zazmluvneným odberateľom zaplatené, keď navyše právo na náhradu škody vyplýva priamo z ust. § 82 ods. 2 zákona o energetike. Z týchto dôvodov žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného ku zaplateniu sumy 351,35 eur.

10. O úroku z omeškania rozhodol podľa ust. § 563, § 517 ods. 1 a 2 a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z., a priznal žalobcovi úrok z omeškania v zákonnej výške 5,05 % ročne od 18.12.2015 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol (žalobca požadoval zaplatenie úrokov z omeškania od 25.09.2015), keď za výzvu na zaplatenie považoval doručenie žaloby dňa 17.12.2015.

11. O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 a § 255 C.s.p. po vyhodnotení, že žalobca bol úspešný, keď mal neúspech len v časti úrokov z omeškania, a preto zaviazal žalovaného k náhrade trov konania vo výške 99 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, ktorým napadol jeho vyhovujúcu časť a rozhodnutie o trovách konania, a žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť, žalobu zamietnuť a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania. Nesúhlasil s poukazovaním súdu prvej inštancie (ďalej len „súd“) na to, že rozhodol podľa ustálenej judikatúry súdov, keď argumentoval tým, že súd spomínal len rozhodnutie KS Bratislava sp. zn. 10Co/92/2017 a rozhodnutie KS Trenčín sp. zn. 5Co/169/2016, pričom za judikatúru sa považujú stanoviská NS SR a vybrané rozhodnutia NS SR alebo ostatných súdov, publikované v zbierke Rozhodnutí a stanovísk NS SR. Civilný sporový poriadok používa v ust. § 220 ods. 2 pojem ustálená rozhodovacia prax, tú ale vytvárajú najvyššie súdne authority, pričom poukaz na žiadne takéto ich rozhodnutie sa v napadnutom rozsudku nenachádza. Vo vzťahu k rozhodnutia nižších súdov opätovne poukázal na rozsudok KS Bratislava sp. zn. 3Cob/132/2012 zo dňa 12.06.2013 a na závery v ňom uvedené, ktoré podporujú jeho argumenty. Poukázal tiež na rozhodnutie OS Nitra sp. zn. 25C/110/2012 zo dňa 06.06.2013. Mal za to, že žalobca počas celého konania nešpecifikoval riadne jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle Občianskeho zákonníka, hoci ho v tomto smere zaťažuje povinnosť tvrdenia aj dôkazné bremeno a bez splnenia týchto procesných povinností nemôže byť v konaní úspešný. Nesúhlasil so záverom súdu, ktorý v rozsudku videl jeho porušenie povinnosti v nezabezpečení svojej nehnuteľnosti tak, aby nedochádzalo k neoprávnenému odberu plynu podľa zákona o energetike a vznik škody v dodaní väčšieho množstva plynu do siete ako zaplatil zazmluvnený odberateľ, pričom právo na náhradu škody vyplýva z ust. § 82 ods. 2 zákona o energetike. Takéto hodnotenie súdu považoval za neúplné, nesprávne a tiež nepreskúmateľné.

Zdôraznil, že on ako vlastník nehnuteľnosti nemá v Zákone o energetike v znení účinnom k 31.12.2013 ani v inom právnom predpise uloženú povinnosť osobitne zabezpečiť nehnuteľnosť proti neoprávneným odberom plynu, pričom navyše bolo aj preukázané, že on prenechal nehnuteľnosť nájomnou zmluvou do 01.09.2013 na užívanie nájomcovi Richardovi Hričovskému, ktorého zaviazal, aby sám uzavrel

zmluvu s dodávateľom plynu, čo ten aj skutočne urobil a plyn zmluvne odoberal, kým nebola z jemu neznámych dôvodov zmluva zrušená. Nebolo mu preto zrejmé, akú zákonnú povinnosť mal týmto svojím konaním porušiť, keďže zo žiadneho ustanovenia Zákona o energetike nevyplýva povinnosť vlastníkov nehnuteľností tak, ak ju naformuloval súd, že majú zodpovedať za to, že do ich nehnuteľnosti je odoberaný plyn bez uzavretej zmluvy. Zdôraznil tiež, že odberateľ plynu nie je v Zákone o energetike samostatne definovaný avšak vychádzajúc z § 47 ods. 1 možno vyvodiť, že odberateľom plynu je ten, kto skutočne odoberá plyn (zmluvný odberateľ je ten, komu je naozaj dodávané a nie vlastník nehnuteľnosti). Mal za to, že ak ten kto skutočne odoberá plyn, to robí bez uzavretej zmluvy, ide podľa ust. § 82 ods. 1 zákona o energetike o neoprávnený odber plynu, avšak odberateľom stále zostáva ten kto plyn naozaj odobral, teda M. R. a nie ako konštatoval súd, že je logické, že neoprávneným odberateľom bude vlastník bez uzavretej zmluvy.

Nepovažoval ani za preukázané, že v medziobdobí odobratý plyn bol žalobcov, a že škoda vznikla žalobcovi, keďže do 20.02.2013 a od 27.09.2013 bol na odberné miesto dodávaný plyn spol. SPP a.s.. Súdu prvej inštancie tiež vytkol, že v jeho rozhodnutí absentuje posúdenie príčinnej súvislosti medzi údajným porušením jeho povinnosti a vznikom škody. Mal za to, že škoda vo forme neoprávnene odobratého plynu (bez ohľadu na to, ako a komu vznikla) bola spôsobená tým, že po ukončení zmluvy o dodávke plynu nebolo odberné miesto odpojené a plyn bol naďalej dodávaný, za čo on nezodpovedá. Zdôraznil znenie § 82 ods. 5 zákona o energetike, podľa ktorého je prevádzkovateľ distribučnej siete oprávnený vykonať potrebné technické opatrenia v distribučnej sieti na účely zabránenia neoprávnenému odberu, z čoho vyvodil, že v záujme plnenia si všeobecnej prevenčnej povinnosti mal žalobca alebo dodávateľ plynu odberné miesto odpojiť. Súd prvej inštancie v odôvodnení taktiež neposúdil zavinenie ako štvrtý predpoklad zodpovednosti za škodu, hoci na preskúmanie, či ide o subjektívnu alebo objektívnu zodpovednosť ho zaviazal aj odvolací súd. Mal za to, že na vec sa vzťahuje ust. § 420 Obč. zák., upravujúci subjektívnu zodpovednosť.

Zopakoval, že nemal vedomosť o tom, že zmluva o odbere plynu nájomcu M. R. bola vo februári 2013 ukončená (nebol jej zmluvnou stranou a nikto mu to neoznámil), ani že plyn je ďalej možno odoberať, lebo odberné miesto nebolo odpojené. sprístupniť ho). Pri predložení protokolu o odovzdaní nebytových priestorov, ktorého stranou bol aj dovtedajší odberateľ M. R.B., mu nebolo oznámené, že na odbernom mieste je evidovaný dlh, ktorý by mal byť logicky uplatnený O. M. R.B.. Za nepravdu označil tvrdenie súdu, že žalobca sa totožnosť odberateľa M. R. dozvedel až v priebehu tohto konania, pretože mal túto vedomosť od začiatku, keď mu ju on (žalovaný) opätovne oznámil v rámci komunikácie pred podaním žaloby. Poukázal na to, že žalobca dokonca vyhotovil písomné uznanie záväzku na meno M. R., ktoré mu ale nikdy nepredložil na podpis (podľa výpovede M. R.).

Za ústavne neudržateľný považoval výklad, že vlastník nehnuteľnosti (ako osoba ľahko identifikovateľná z katastra nehnuteľnosti) má automaticky a bez možnosti vyvinenia sa, zodpovedať za platenie plynu po skončení zmluvy o odbere plynu medzi dodávateľom a odberateľom plynu, ktorej nebol stranou, nemá vedomosť o jej ukončení a žiadny plyn neodoberá. Mal za to, že žalobca ako podnikateľ by bol neoprávnene zvýhodnený voči všetkým iným poskytovateľom tovarov a služieb, ktoré niekto odoberie bez zaplatenia a musia svoje pohľadávky vymáhať od častokrát nemajetných, prípadne zrušených dlžníkov. Rovnako potom nemá žalobca žiadnu motiváciu vykonávať technické opatrenia na účely zabránenia neoprávneným odberom, keďže má k dispozícii vlastníka nehnuteľnosti, od ktorého úhradu za neoprávnene odobratý plyn ľahko vymôže.

Poukázal aj na to, že i keď je žalobca formálne oddelený od dodávateľa plynu Slovenský plynárenský priemysel, a.s. z dôvodu znenia § 65 zákona o energetike, ide o jeden integrovaný podnik rozdelený len z regulačných dôvodov, ktorý je aj vnímaný ako jeden subjekt. V tejto súvislosti argumentoval, že súd uskutočnil dopyt na spoločnosť Slovenský plynárenský priemysel, a.s. týkajúci sa odberov plynu na odbernom mieste C. X , G., na ktorý ale odpovedal priamo žalobca listom zo dňa 25.06.2019, obsahujúcim všetky detaily o zmluvách a odberoch, vrátane totožnosti odberateľov, čo tiež preukazuje, že žalobca a SPP, a.s. konajú ako jeden podnik a zdieľajú informácie, čo ponechal súd bez povšimnutia. Mal za to, že nemôže byť na jeho ťarchu, ak jedna zložka podniku (dodávateľ) ukončí zmluvu o dodávke plynu s odberateľom a druhá zložka rovnakého podniku (distribútor = žalobca) napriek absencii zmluvy odberné miesto neodpojí a umožní plyn naďalej dodávať, pričom zodpovedným za odber by mal byť automaticky vlastník nehnuteľnosti, ktorý pritom riadne preukázal preberacím protokolom, kto odoberal plyn v rozhodnom období do 01.09.2013 a kto od 01.09.2013.

Vzniesol aj námietku premlčania údajného nároku žalobcu na náhradu škody. Odôvodnil ju tým, že k neoprávnenému odberu malo dochádzať od 20.2.2013 do 27.9.2013, pričom podľa vyjadrenia žalobcu (list žiadosť - odpoveď z 25.06.2019) sa počas tohto obdobia mal žalobca pokúšať o fyzickú demontáž meradla plynu, z čoho vyplýva, že po 20.02.2013 (ukončenie zmluvy o dodávke plynu s

Richardom Hričovským) mal vedomosť o neoprávnenom odbere a o tom, kto za neho zodpovedá (podľa interpretácie žalobcu vlastníka nehnuteľnosti). V konaní bolo preukázané, a to protokolom o odovzdaní nebytových priestorov, svedeckou výpoveďou svedkov M. R. Z. C. K., že stav plynomeru k 01.09.2013 bol 3749 m³, čo je konečný stav meradla žalovaný žalobcom a teda údajný neoprávnený odber vznikol pred 01.09.2013. Bolo tiež preukázané, že stav bol oznámený a protokol doručený dodávateľovi plynu - na jeho základe a podľa stavu na ňom uvedenom uzavrel nájomca Q. C. zmluvu od 27.09.2013 (v období od 01.09. do 27.09.2013 teda žiadny plyn odoberaný nebol). Žalobca žalobu podal až 25.09.2015. Javí sa ako krajne nepravdepodobné, že by k pokusu o demontáž meradla malo dôjsť až o vyše pol roka od ukončenia zmluvy o odbere plynu, konkrétne buď 25.9.2013 alebo 26.09.2013 (lebo k 27.09.2013 už bola uzavretá nová zmluva a bol prihlásený nový odberateľ Q. C., neexistoval už teda žiadny dôvod demontovať meradlo). Vyjadril presvedčenie, že k tomu muselo dôjsť pred 25.09.2013, z čoho vyvodil, že žalobca pred 25.09.2013 vedel, že je ukončená zmluvná dodávka plynu (a nie je možné demontovať meradlo) a tiež vedel, že za zodpovedného považuje vlastníka predmetnej nehnuteľnosti. Žaloba teda bola podaná až po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. V prípade potvrdenia napadnutého rozsudku žiadal nepriznať žalobcovi náhradu trov konania podľa ust. § 257 C.s.p..

13. Žalobca odvolanie nepodal a vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny. S tvrdeniami žalovaného nesúhlasil, čo odôvodnil citáciou záverov rozhodnutí rôznych krajských súdov, ktoré podporujú jeho argumentáciu o objektívnej zodpovednosti vlastníka nehnuteľnosti za neoprávnený odber plynu bez uzavretej zmluvy. Ako už v konaní pred súdom prvej inštancie, opätovne zdôraznil a citoval v prvom rade rozhodnutie odvolacieho KS v Banskej Bystrici, sp. zn. 41 Cob 122/2013 z 30.10.2013, podľa ktorého „Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41 Cob 258/2011 -144 zo dňa 27.9.2012 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia odvolací súd okrem iného uviedol, že vykonané dokazovanie pred súdom prvého stupňa nesporne preukázalo, že došlo k nelegálnemu odberu z plynovej siete do nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom bol v tom čase odporca. Nie je povinnosťou navrhovateľa zisťovať, kto skutočne odoberal plyn bez zmluvného vzťahu teda, či nehnuteľnosť skutočne užíval jej vlastník, resp. nejaký iný subjekt na základe nájomnej zmluvy. Vlastník nehnuteľnosti zodpovedá za to, že do jeho domu bol odoberaný plyn v rozpore so zákonom. Ak v tom čase nehnuteľnosť skutočne užíval niekto iný, vlastník nehnuteľnosti si môže potom uplatňovať škodu u tohto subjektu. Je právne irelevantné, aké boli vzťahy medzi odporcom ako vlastníkom nehnuteľnosti a údajnými nájomcami, ktorí mali nehnuteľnosť užívať, keď v danom prípade išlo o neoprávnený odber plynu bez vedomia navrhovateľa práve do nehnuteľnosti, ktorá bola vo vlastníctve odporcu.“ Po citácii pasáží z rozhodnutí krajských súdov mal za to, že súdna prax je v otázke zodpovednosti vlastníka nehnuteľnosti za neoprávnený odber plynu do tejto nehnuteľnosti bez uzavretej zmluvy už ustálená a dovoľával sa zásady právnej istoty, keď obdobné situácie musia byť posudzované rovnakým spôsobom.

Ďalej podal rozsiahle vysvetlenie jeho postavenia ako prevádzkovateľa a vlastníka distribučnej siete (zopakoval vyjadrenie podané v konaní pred súdom prvej inštancie) so záverom, že nemožno zamieňať prevádzkovateľa distribučnej siete a dodávateľa zemného plynu, nakoľko ide o dva nezávislé a samostatné subjekty. Zdôraznil, že on neuzatvára zmluvy o dodávke zemného plynu s konečným odberateľom zemného plynu, a že tieto sú uzatvárané výlučne medzi dodávateľom zemného plynu a odberateľom zemného plynu. Pokiaľ pre odberné miesto spotreby plynu nie je uzatvorená zmluva o dodávke zemného plynu so žiadnym z dodávateľov zemného plynu, dochádza k spotrebe zemného plynu v jeho vlastníctve (žalobcu), prostredníctvom ktorého zabezpečuje vyvažovanie distribučnej siete. Vyjadril sa aj k spôsobu výpočtu škody.

Nesúhlasil s námietkou premlčania a považoval ju za nedôvodnú. Obširne sa zaoberal teóriou vzťahujúcou sa na zákonnú úpravu premlčania a vysvetľujúcou subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Poukázal na to, že o spôsobenej škode neoprávneným odberom zemného plynu na odbernom mieste sa dozvedel dňa 08.04.2013, že sa domáha uhradenia spôsobenej škody neopraveným odberom zemného plynu za obdobie od 02.04.2012 do 08.04.2013, a že návrh na vydanie platobného rozkazu bol súdu doručený 02.04.2015 (zrejme skopírované z iného vyjadrenia, keďže dátumy uvádzané žalobcom nekorešponujú s prejednanou vecou - poznámka odvolacieho súdu). K tvrdeniu žalovaného, že sa (žalobca) pokúšal o fyzickú demontáž meradla, uviedol, že meradlo na odbernom mieste bolo nedostupné, a preto on ani nemohol mať vedomosť, že na odbernom mieste dochádza k odberu zemného plynu. V tejto súvislosti poukázal na to, že subjektom, ktorý bol oprávnený vstúpiť do nehnuteľnosti, kde sa nachádza odberné miesto, bol žalovaný a teda mal možnosť mať vedomosť, že na odbernom mieste dochádza k odberu zemného plynu, čo vyplynulo aj z vykonaného dokazovania.

Mal potom za to, že si uplatnil nárok v 2 ročnej subjektívnej dobe, od kedy sa o spôsobenej škode dozvedel a kto ju spôsobil, a v 3 ročnej objektívnej dobe, od kedy škoda vznikla. S aplikáciou ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania nesúhlasil. Poukázal na to, že v zmysle judikatúry je súd v prípade použitia ust. § 257 povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnej aplikácii tohto ustanovenia.

14. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu poukázal na to, že žalobca síce podal obsiahle vyjadrenie, avšak na jeho odvolacie argumenty konkrétne nereagoval. Rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie z jeho vyjadrenia vyplýva len to, že svoj nárok odvodzuje len od rozličných rozhodnutí okresných a krajských súdov SR (osobitne od rozhodnutia KS v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob 122/2013) a dovoľáva sa iba právnej istoty a žiada rozhodnutie „s prihliadnutím na uvedené rozhodnutia odvolacích súdov“. Opätovne zdôraznil, že žalobcom označené rozhodnutia nemajú charakter ustálenej alebo inej judikatúry, keď podľa jeho vedomostí neexistuje žiadna ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít (v zmysle čl. 2 základných princípov C.s.p.), pretože všetky rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, resp. Ústavného súdu SR k § 82 zákona o energetike sa týkajú skutkovej podstaty § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike (odber meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, alebo určeným meradlom, ktoré nebolo namontované prevádzkovateľom siete). Poukázal na to, že Najvyšší súd SR vyslovil v uznesení sp. zn. 3Obdo/51/2017 z 22.03.2018 právny názor, že „v prípade žaloby o náhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu je povinnosťou súdov dôsledne vychádzať z toho, podľa akej skutkovej podstaty uvedenej v ustanovení § 82 ods. 1 zákona o energetike si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody“ a zároveň presvedčenie, že relevantná ustálená prax alebo judikatúra, podľa ktorej by mal byť za sporný odber zemného plynu zodpovedný on, neexistuje.

Zopakoval, že žiadne konkrétne ustanovenie právneho predpisu neporušil. Vo vzťahu k žalobcom predloženým súdnym rozhodnutiam zdôraznil okolnosti, ktoré ich skutkovo odlišujú, keďže v tomto konaní bolo preukázané, že v rozhodnom období plyn odoberal nájomca M. R., že povinnosť uzavrieť zmluvu o dodávke plynu mal tento nájomca, ktorý ju aj uzavretú mal a len na základe právneho úkonu SPP (podniku vertikálne konsolidovaného so žalobcom) mu bola ukončená (o čom on nebol nikým informovaný), ale naďalej mu bol umožnený odber, a že žalobca (resp. SPP) bol v rozhodnom čase informovaný prostredníctvom predloženia protokolu o konečnom stave odberu predchádzajúceho nájomcu M. R., ktorý bol začiatočným stavom pre zmluvu nového nájomcu Q. C.. Z uvedeného vyvodil, že žalobca mal teda všetky informácie potrebné na to, aby škodu vymáhal od skutočného odberateľa. To, že žalobca disponuje údajmi o stavoch a zmluvných odberateľoch, bolo jednoznačne preukázané jeho vlastným vyjadrením zo dňa 25.09.2019, založeným v spise.

Ak žalobca poukazoval na rozhodnutia okresných a krajských súdov v jeho prospech, uviedol, že on taktiež poukazoval na rozhodnutia okresných a krajských súdov, ktoré zas nevyhoveli nároku žalobcu na náhradu škody podľa § 82 ods. 1 písm. a) zákona o energetike, keď sa nestotožnili s tvrdením žalobcu o objektívnej zodpovednosti vlastníka nehnuteľnosti za neoprávnený odber plynu bez zmluvy (tieto aj konkretizoval). Doplnil poukaz na rozsudok KS v Prešove sp. zn. 22Co/50/2018 z 11.04.2019, z ktorého citoval (zjednodušene), že „Právna úprava v § 82 zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike zakladá prevádzkovateľovi distribučnej siete nárok na náhradu škody za neoprávnené odobratý plyn, a to voči odberateľovi, ktorý odoberal plyn bez uzavretej zmluvy. Zákon bližšie nedefinuje osobu neoprávneného odberateľa, hovorí len všeobecne o odberateľovi, ktorý neoprávnené odoberal alebo odoberá plyn. K založeniu zodpovednosti za zakázané konanie podľa energetického zákona je potrebný (vedľa splnenia ostatných podmienok) aj dostatočne podložený záver o osobe škodcu. Odvolací súd neakceptuje tvrdenia žalobcu o objektívnej zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ za neoprávnený odber plynu bez zmluvy o dodávke zemného plynu na základe samotného faktu o podielovom spoluvlastníctve nehnuteľnosti žalovaných na odbornom mieste plynu. Takéto tvrdenie nemá oporu v žiadnom právnom predpise, pričom pri posudzovaní zodpovednosti za spôsobenú škodu je v danom prípade potrebné vychádzať len z ustanovení o náhrade škody obsiahnutých v Občianskom zákonníku a z ust. § 82 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 251/2012 o energetike, pričom v tomto zákone sa jasne a zrozumiteľne uvádza, čo sa považuje za neoprávnený odber plynu a kto je neoprávneným odberateľom plynu. Podľa ust. § 3 písm. c) bod 10 zákona č. 251/2012 Z.z. je odberateľom plynu osoba, ktorá nakupuje plyn na účel ďalšieho predaja alebo na účel vlastnej spotreby. Žalovaný mal potom za to, že nie je osobou, ktorú zákon o energetike definuje ako odberateľa, nedopadá teda na neho povinnosť a zodpovednosť v zmysle § 82 ods. 1 písm. a) zákona o energetike pričom na akékoľvek vyslovenie zodpovednosti za náhradu škody je potrebné preukázať splnenie všetkých štyroch predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle Občianskeho zákonníka.

Poukázal aj na to, že Krajský súd v Prešove vo vyššie uvedenom rozsudku považoval za potrebné posudzovať tiež spolu-zavinenie žalobcu ako poškodeného a porušenie jeho prevenčnej povinnosti v zmysle ust. § 415 Obč. zák.. V tejto súvislosti zopakoval svoj argument z odvolania, že škoda vo forme neoprávnene odobratého plynu (bez ohľadu na to, ako a komu vznikla), bola spôsobená tým, že po ukončení zmluvy o dodávke plynu nebolo predmetné odberné miesto odpojené a plyn bol naďalej dodávaný, o čom on ako vlastník nehnuteľnosti nebol informovaný.

Vzhľadom na vyjadrenie žalobcu k jeho námietke premlčania, v ktorom uviedol, že sa o spôsobenej škode neoprávneným odberom zemného plynu na odbernom mieste dozvedel dňa 08.04.2013, vyvodil, že v čase podania žaloby dňa 25.09.2015 bola podľa vyjadrenia samotného žalobcu pohľadávka premlčaná.

Vo vzťahu k argumentom žalobcu týkajúcim sa nároku na náhradu trov právneho zastúpenia uviedol, že jeho zastúpenie advokátom je neúčelné a existujú relevantné dôvody osobitného zreteľa pre nepriznanie mu nároku na náhradu trov v prípade, ak by bol v konaní úspešný.

15. Následne doručil žalovaný odvolaciemu súdu ďalšie podanie, v ktorom doplnil svoje odvolanie a uviedol, že povinnosť tvrdenia a (s výnimkou nedbanlivostného zavinenia) aj dôkazné bremeno o jednotlivých predpokladoch zodpovednosti za škodu zaťažuje v sporoch o náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka poškodeného, teda žalobcu, pričom ak nie je ktorýkoľvek z predpokladov zodpovednosti za škodu daný, nie je možné žalovaný subjekt zaviazat' na jej náhradu. Zaoberal sa kauzálnym nexusom a súdu prvej inštancie vytkol, že nevykonal test *conditio sine qua non* a vo svojom rozhodnutí otázku príčinnej súvislosti ani nespomenul, čím ho zaťažil vadou. Vyjadril názor, že ak by súd takýto test vykonal, jeho výsledkom by muselo byť konštatovanie, že škoda vo forme dodania žalobcom väčšieho množstva plynu do siete nevznikla ako bezprostredný a priamy dôsledok jeho údajného porušenia právnej povinnosti, ale bola bezprostredne a priamo spôsobená tým, že po ukončení zmluvy o dodávke plynu na predmetnom odbernom mieste so známym zmluvným odberateľom Richardom Hričovským nebolo toto odberné miesto odpojené, ani neboli dodávateľom plynu vykonané žiadne iné opatrenia smerujúce k znemožneniu ďalšieho odberu plynu odberateľom, ale plyn bol naopak naďalej bez ďalšieho dodávaný, o čom on ako vlastník nehnuteľnosti nebol ani len informovaný a teda to nemohol zaviniť. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval v napadnutej časti naďalej za nesprávny.

16. Žalobca sa k vyjadreniam žalovaného nevyjadril.

17. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom (žalobe vyhovujúcom) rozsahu, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

18. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Zo súdneho spisu ako aj z napadnutého rozsudku vyplýva, že v konaní medzi stranami nebolo sporné, že na odbernom mieste C. X, G., došlo v čase od 21.02.2013 do 27.09.2013 k odberu zemného plynu z distribučnej sústavy (T. I. Č.. XXXXXXXX C.) bez uzavretej zmluvy o odbere. Preberacím protokolom zo dňa 01.09.2013 bolo tiež preukázané, že k neoprávnenému odberu došlo v konkrétnom čase, a to od 21.02.2013 do 01.09.2013. Nesporným je tiež, že vlastníkom rodinného domu, do ktorého bol plyn odoberaný, je žalovaný. V konaní bolo preukázané, že žalovaný dom od októbra 2009 prenajal nájomcovi M. R., ktorý bol podľa nájomnej zmluvy povinný uzatvoriť zmluvu o dodávke plynu, a mal aj s dodávateľom riadne uzatvorenú zmluvu o dodávke plynu Č.. XXXXXXXXXXXX, ktorá bola ku dňu 20.02.2013 ukončená z nezisteného dôvodu. V období od 01.02.2010 do 30.02.2013 bol u dodávateľa evidovaný odberateľ M. R.Ý. - I.. Pri ukončení zmluvného vzťahu bol na meradle slúžiacom sa meranie spotreby plynu zaznamenaný stav 3144 m3. Nájom domu M. R. skončil dňa 01.09.2013, kedy bol urobený odpočet energií a do protokolu o odovzdaní zaznamenaný stav plynomeru 3749 m3. Od 27.09.2013 odoberal na základe zmluvy č. 9105207159 zemný plyn na tomto odbernom mieste nový nájomca domu žalovaného Q. C. (pričom stav meradla pri uzatvorení zmluvy bol 3.749 m3). V období medzi týmito dvoma zmluvnými vzťahmi došlo teda k odberu plynu v objeme 605 m3 a finančný ekvivalent spotreby 605 m3 neoprávnene odobratého plynu 351,35 eur vyčíslil žalobca ako svoju škodu vo faktúre zo dňa 04.10.2013, ktorú vystavil žalovanému. V konaní bolo tiež preukázané, že do 01.09.2013 užíval dom žalovaného titulom nájomnej zmluvy M. R., ktorý aj odoberal plyn, a to do 20.02.2013 na základe zmluvy s dodávateľom a od 21.02.2013 do 01.09.2013 bez

zmluvy, teda neoprávnene. Od 01.09.2013 užíval dom žalovaného nový nájomca Filip Pavlovič, ktorý dňa 27.09.2013 uzatvoril zmluvu s dodávateľom plynu.

19. V prvom rade odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že spotreba plynu bez uzavretej zmluvy o odbere je spotrebou plynu patriaceho žalobcovi, ktorý je prevádzkovateľom a vlastníkom distribučnej siete a zabezpečuje distribúciu zemného plynu prostredníctvom svojej distribučnej siete ku koncovým odberateľom, pretože pokiaľ pre odberné miesto spotreby plynu nie je uzatvorená zmluva o dodávke zemného plynu so žiadnym z dodávateľov zemného plynu, dochádza k spotrebe zemného plynu vo vlastníctve žalobcu, prostredníctvom ktorého zabezpečuje vyvažovanie distribučnej siete. Odvoláciu námietku žalovaného, že nebolo preukázané, že spotrebovaný plyn patril žalobcovi, preto vyhodnotil za nedôvodnú.

20. Súd prvej inštancie prijal za vyššie uvedeného skutkového stavu, ktorý bol riadne preukázaný, záver, že skutočnosť, že plyn odoberal v rozhodnom období M. R. a nie žalovaný, nie je právne relevantná (a to ani za stavu, že žalobca vedel, kto v rozhodnom čase nehnuteľnosť skutočne užíval a plyn odoberal), nakoľko žalobca ako vlastník a prevádzkovateľ distribučnej siete má právo na náhradu škody za neoprávnený odber zemného plynu voči vlastníkovi nehnuteľnosti. Uviedol tiež, že i keď zákon o energetike ukladá povinnosť nahradiť skutočne vzniknutú škodu neoprávnenému odberateľovi (zákon však definuje iba neoprávnený odber), za stavu, že je neoprávneným odberom odber bez uzatvorenej zmluvy, je logické, že neoprávneným odberateľom je vlastník nehnuteľnosti bez uzatvorenej zmluvy o dodávke plynu. Poukázal tiež na to, že podľa už ustálenej judikatúry súdov vlastník nehnuteľnosti zodpovedá za to, že do jeho domu bol odoberaný plyn bez zmluvného vzťahu, teda neoprávnene. Tieto právne závery napadol žalovaný odvolaním.

21. Úlohou odvolacieho súdu bolo preto posúdiť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý dospel k právnemu záveru, že žalovaný je ako vlastník rodinného domu, v ktorom došlo k neoprávnenému odberu plynu bez uzavretej zmluvy o dodávke plynu, v konaní vecne pasívne legitimovaný a zodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi neoprávneným odberom vznikla, keď sa nestotožnil s jeho obranou, že za škodu spôsobenú neoprávneným odberom zodpovedá nájomca jeho domu M. R., ktorý dom od roku 2010 až do 01.09.2013 užíval a aj odoberal plyn, o čom mal žalobca pred podaním žaloby vedomosť.

22. Podľa ust. § 82 ods. 1 písm. a) zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike, neoprávneným odberom plynu je odber bez uzavretej zmluvy o dodávke alebo združenej dodávke plynu.

Podľa ust. § 82 ods. 2 cit. zákona je odberateľ, ktorý neoprávnene odoberal plyn, povinný uhradiť dodávateľovi plynu, prevádzkovateľovi prepravnej siete a prevádzkovateľovi distribučnej siete, prevádzkovateľovi zásobníka skutočne vzniknutú škodu, ak vznikla. Odberateľ, ktorý neoprávnene odoberal plyn, je povinný uhradiť spolu so škodou aj ušlý zisk dodávateľovi plynu, prevádzkovateľovi prepravnej siete a prevádzkovateľovi distribučnej siete.

23. Odvolací súd nespochybnuje, že v rozhodnutí sp. zn. 10Co/92/2017 prijal záver, že „žalovaní sú v konaní vecne pasívne legitimovaní a zodpovedajú za škodu, ktorá žalobcovi vznikla tým, že do bytu, ktorého sú podielovými spoluvlastníkmi, bol dodávaný plyn bez riadne uzavretej zmluvy, s tým, že bolo práve povinnosťou žalovaných, ktorí odber plynu ukončili ku dňu 16.12.2009 (resp. predchádzajúci nájomca) a zároveň umožnili tretej osobe od 01.04.2010 byt užívať na základe uzavretej nájomnej zmluvy, žalobcovi oznámiť, že povinnosť uzavrieť zmluvu o dodávke plynu spočíva na nájomcovi nehnuteľnosti, v ktorej sa odberné miesto nachádza“. Je zrejmé, že v uvedenej veci odvolací súd ustálil, že vlastník nehnuteľnosti (v ktorej jeho nájomca odoberal plyn bez uzavretej zmluvy) porušil svoju povinnosť tým, že za stavu, keď umožnil nájomcovi byt užívať, neoznámil žalobcovi, že povinnosť uzavrieť zmluvu o dodávke plynu spočíva na nájomcovi jeho nehnuteľnosti. Uvedené rozhodnutie nie je použiteľné v posudzovanej veci, keďže takáto vyššie opísaná situácia v posudzovanej veci nenastala. Žalovaný ako vlastník nehnuteľnosti, v ktorej je odberné miesto dodávky plynu, prenajal svoju nehnuteľnosť M. R., ktorý bol podľa nájomnej zmluvy povinný uzatvoriť zmluvu o dodávke plynu s dodávateľom plynu sám vo svojom mene. M. R. takto aj postupoval a zmluvu s dodávateľom plynu uzavrel. Niet žiadnych pochybností o tom, že dodávateľ plynu s ním zmluvu o dodávke plynu do nehnuteľnosti žalovaného uzavrel po predložení nájomnej zmluvy (preukázaní užívacieho práva k nehnuteľnosti žalovaného). Dodávateľ plynu ako aj s ním prepojený žalobca teda mali vedomosť o tom, že nehnuteľnosť žalovaného užíva M. R. na základe nájomnej zmluvy, podľa ktorej bol práve

on povinný uzatvoriť zmluvu o dodávke plynu. Žalovaný si teda svoju povinnosť splnil a neumožnil dodávku plynu do svojej nehnuteľnosti bez uzavretej zmluvy (o tom, že bola zmluva následne zrušená, vedomosť nemal). Po ukončení nájmu M. R. a uzavretí nájomnej zmluvy s Q. C. dňa 01.09.2013 bol spísaný protokol o odovzdaní nebytových priestorov a zaznamenaný stav meradla plynu. Protokol bol podpísaný odovzdávajúcim M. R., ktorý do 01.09.2013 nehnuteľnosť užíval, a bol aj známy aj dodávateľovi pri uzavretí zmluvy o dodávke plynu s novým nájomcom, keďže stav meradla odobratého plynu v ňom uvedený, bol podkladom pre zistenie množstva plynu odobratého bez uzavretej zmluvy. Napokon, žalovaný po vystavení mu faktúry za neoprávnený odber, žalobcovi oznámil, že plyn odobral M. R., čo žalobca nepoprel. Osoba, ktorá v rozhodnom čase neoprávnene odoberala plyn bez uzavretej zmluvy, hoci bola podľa nájomnej zmluvy povinná zmluvu o dodávke plynu uzavrieť, bola v posudzovanej veci stranám sporu aj súdu prvej inštancie známa. Súd prvej inštancie skúmal splnenie jednotlivých predpokladov na náhradu škody (§ 420 ods. 1 Obč. zák.) a dospel k záveru, že žalobcovi škoda vznikla, jej výška nebola sporná a žalovaný porušil právnu povinnosť tým, že ako vlastník nehnuteľnosti nezabezpečil svoju nehnuteľnosť tak, aby nedochádzalo ku neoprávnenému odberu zemného plynu v zmysle zákona o energetike. Prijal potom záver, že vlastník nehnuteľnosti zodpovedá za to, že do jeho domu bol odoberaný plyn v rozpore so zákonom a zaviazal k náhrade škody žalovaného. Odvolací súd s týmto záverom a rozhodnutím v posudzovanej veci nesúhlasí.

24. V prvom rade dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že odber plynu na odbernom mieste vo vlastníctve žalovaného v období od 21.02.2013 do 01.09.2013 resp. 27.09.2013 (čo však nie je podstatné) bol neoprávneným odberom plynu podľa ust. § 82 ods. 1 písm. a) zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike (účinného do 31.12.2013), pretože išlo o odber plynu bez uzavretej zmluvy o dodávke plynu. Dospel tiež k záveru, že žalobcovi vznikla týmto neoprávneným odberom plynu škoda v žalovanej výške (v cene neoprávnene odobratého množstva plynu podľa ust. § 82 ods. 2 a 3 zákona o energetike). Podľa ust. § 82 ods. 2 cit. je odberateľ, ktorý neoprávnene odoberal plyn, povinný uhradiť prevádzkovateľovi distribučnej siete skutočne vzniknutú škodu. V konaní bolo za vyššie uvedeného preukázaného skutkového stavu sporným to, kto nesie zodpovednosť za neoprávnený odber plynu a kto je v konaní pasívne vecne legitimovaný, či je to žalovaný ako vlastník nehnuteľnosti, kde dochádzalo k neoprávnenému odberu, alebo nájomník nehnuteľnosti žalovaného, povinný uzavrieť zmluvu o dodávke plynu, ktorý skutočne plyn neoprávnene odobral a spotreboval, o čom mal žalobca pred podaním žaloby vedomosť. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že takáto právna otázka ešte nebola najvyššími súdnymi autoritami riešená. Odvolací súd nemá vedomosť o žiadnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, v ktorom by najvyšší súd prijal právny záver o tom, kto je odberateľ, ktorý neoprávnene odoberal plyn bez uzavretej zmluvy, a teda zodpovedný za škodu žalobcu, ktorá vznikla odberom plynu bez uzavretej zmluvy. V rozhodnutiach krajských súdov, na ktoré poukazovali obe strany sporu, je táto otázka riešená rôzne.

25. Odvolací súd zastáva v tomto konkrétnom prípade názor, že žalovaný si povinnosť zabrániť neoprávnenému odberu plynu do jeho nehnuteľnosti splnil tým, že povinnosť nájomcu uzavrieť zmluvu o dodávke plynu je uvedená v nájomnej zmluve, na základe ktorej aj dodávateľ uzavrel s nájomcom a užívateľom nehnuteľnosti M. R. zmluvu o dodávke plynu, ktorá bola dňa 20.02.2013 ukončená (o čom žalovaný nevedel). Povinnosť odoberať plyn na základe zmluvy mal jednoznačne nájomca a užívateľ nehnuteľnosti, ten však odoberal v rozhodnom období plyn neoprávnene. V posudzovanej veci bola potom osoba škodcu a neoprávneného odberateľa riadne identifikovaná a žalobcovi známa (M. R.). Zodpovednosť žalovaného ako vlastníka nehnuteľnosti za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu, by bolo namieste ustáliť len v prípade, ak by neoprávneného odberateľa plynu nebolo možné zistiť. Za stavu, keď mal žalobca vedomosť o tom (a v konaní bolo aj preukázané), kto nehnuteľnosť žalovaného užíval s povinnosťou uzavrieť zmluvu o dodávke plynu, plyn neoprávnene odoberal a aj spotreboval, a že ide o osobu odlišnú od žalovaného, nie je žalovaný v tomto spore pasívne vecne legitimovaný. Ak súd prvej inštancie napriek tomu na náhradu škody žalobcu zaviazal žalovaného, je jeho rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení veci a zároveň je aj nespravodlivé. Všeobecný argument, že žalobca nemá možnosť zisťovať, či k neoprávnenému odberu plynu dochádza zo strany vlastníka alebo užívateľa nehnuteľnosti, a preto musí byť za škodu spôsobenú neoprávneným odberom bez uzavretej zmluvy zodpovedný žalovaný ako vlastník nehnuteľnosti, na posudzovanú vec nedopadá, pretože, ako už bolo uvedené vyššie, osoba škodcu bola žalobcovi známa. Zákon o energetike totiž bližšie nedefinuje osobu neoprávneného odberateľa, hovorí len všeobecne o odberateľovi, ktorý neoprávnene odoberal alebo odoberá plyn (ust. § 82). Ak bolo žalobcovi známe, že neoprávneným odberateľom plynu bez zmluvy a teda tým, kto mu spôsobil škodu, je M. R., je

zodpovednosť žalovaného ako vlastníka nehnuteľnosti za takúto škodu žalobcu vylúčená. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol bez toho, aby sa ďalej zaoberal ďalšou odvolacou námietkou žalovaného, v ktorej tvrdil porušenie prevenčnej povinnosti žalobcom (v zmysle ust. § 82 ods. 5 zákona o energetike), a tým aj zavinenie resp. spoluzavinenie škody samotným žalobcom.

26. Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že na námietku premlčania, ktorú žalovaný vzniesol až v odvolaní proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie, neprihliadol. Na vysvetlenie uvádza, že podľa ust. § 149 C.s.p. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>> sú prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky, pričom hmotnoprávnou námietkou je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany (ust. § 152 C.s.p. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>>), teda aj námietka premlčania. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že aj počas odvolacieho konania je povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, avšak len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (ide o tzv. novoty v odvolacom konaní podľa ust. § 366 C.s.p.). Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V posudzovanej veci však o tzv. novoty v odvolacom konaní nešlo. Napokon, žalovaný v odvolaní ani netvrdil a ani nepreukazoval žiadny takýto (vyššie uvedený) dôvod prípustnosti použitej novoty, pričom podľa názoru odvolacieho súdu mu nič nebránilo v tom, aby námietku premlčania, ktorú vzniesol až v tomto odvolaní, uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vznesenie (hmotnoprávnej) námietky premlčania žalovaným ako novoty v odvolacom konaní je preto v prejednávanom prípade neprípustné. Z týchto dôvodov odvolací súd na žalovaným v odvolaní vznesenú námietku premlčania neprihliadal.

27. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

28. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 a 2 C.s.p.. Žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne o výške náhrady trov konania súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajskeho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania

(§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).